

Pinksteren 2022 jaar C

Handelingen 2, 1-14, Johannes 15, 15-16. 22b -26

Inleiding: Vaak gebeurt het dat mensen elkaar niet verstaan, elkaar niet willen verstaan, ook al spreken zij dezelfde taal; er is een barrière van onwil. Maar het gebeurt ook dat mensen elkaar wel verstaan, ook al is hun taal verschillend; de barrière wordt doorbroken door een dieper verstaan van elkaar, door liefde. Dat is het pinksterwonder van toen, dat wij vandaag vieren en dat zich herhaalt.

Preek: Het koninkrijk Gods, die nieuwe wereld, is het waar wij naar uitzien, naar hunkeren, maar we moeten niet ontmoedigd raken. De moed verliezen, dat zit er eigenlijk dik in als wij naar de wereld vandaag kijken. Toch, we moeten niet ontmoedigd raken door het uitblijven van resultaat: God meet met andere maatstaven. Bij ons moet het iets opleveren; wij zijn - zo heet dat - productgerichte denkers: afvinken, geslaagd, klaar! In de wereld, die God voor ogen staat, de nieuwe wereld, die er moet komen, ‘het koninkrijk Gods’, geldt die maatstaf niet. Over dit verschil, het verschil tussen de mensenwereld en de wereld die God voor ogen staat, wil ik met u nadenken vandaag in dit pinkstersamenzijn, in deze pinksterzaal, hier in de Andreas.

Wat belangrijk is, is dat er altijd mensen zijn, die geloven in het zaaien van zaad, in het eerst sterven van dat zaad in de grond, en in het opgroeien tot de oogst. Ja, belangrijk is het, dat er mensen zijn die niet cynisch worden, niet de mond vol hebben van “het haalt toch allemaal niks uit”, maar altijd weer op weg gaan, blijven geloven in het koninkrijk Gods, die mooie wereld die God voor ogen staat, en die zich dag in dag uit daarvoor inzetten en die mooie wereld nu al in hun leven, in hun relaties, waar maken. Ja, dát is Pinksteren; in die mensen is de geest van God, de Geest van Jezus van Nazareth, aan het werk. Die mensen, samen onderweg, zusters en broeders voor mekaar, dát is de hemel op aarde, dát is het koninkrijk Gods. In het onze vader bidden wij telkens: ‘breng ons niet in beproeving’; voor mij heeft die bede de betekenis van: ‘laat mij niet cynisch worden’, laat mij blijven geloven dat het uiteindelijk vrucht draagt. Adriaan Roland Holst bad op zijn oude dag: ‘Ik zal de halmen niet meer zien, noch binden ooit de volle schoven, maar leer mij in de oogst geloven waarvoor ik dien.’ Sjiem, een Pinksterwoord!

Het gaat dus niet om het product, om het resultaat; maar om het samenzijn, het samenscholen, het samen nadenken, het samen ervaren, het samen delen van het verlangen, het samen zaaïen en oogsten, het samen nu al waar maken onder ons.

Wij praten bijna altijd, als we samenzijn, over de ellende en narigheid in de wereld, over leiders die niet deugen, over wat zij zouden moeten doen, etc.etc. Zou het niet vruchtbaarder zijn, als we simpelweg leven als broeders en zusters van elkaar, als we iedereen bij de hand nemen, niemand uitsluiten; simpelweg getuigen van de geest die Jezus van Nazareth bezielde.

De kerk bestaat 2000 jaar, maar we moeten ons elke dag afvragen of wij als persoon, als gemeenschap, in de geest van Jezus van Nazareth, bezig zijn. Of de beweging van liefde/zorg voor elkaar, die Hij ooit in gang heeft gezet, niet verworpen is tot een krampachtig instituut van wetten en dogma's, waarin Hij zich niet meer herkent. Het is mijn ervaring, in mijn contacten met mensen, dat er veel pijn is aan die wettenkerk, dat er grote hunkering is bij mensen naar een liefdekerk. Misschien hebben ze afgehaakt, maar toch meen ik dat in de hunkering van die mensen Gods geest aan het werk is. Zijn wij in onze parochiegemeenschap zo'n liefdekerk, een levende weergave van Christus? Hij is heengegaan, is niet meer lijfelijk in ons midden, maar zijn geest, die ook Gods geest is, werkt die in ons door? Aan ons is het om vandaag zijn liefdesboodschap gestalte te geven, om zijn manier van omgaan met elkaar verder te leven, nu al gestalte te geven; wat let ons?!

Het is daarom verblijdend dat in onze parochie hard gewerkt wordt, om mensen met elkaar in contact te brengen. Het talenwonder gebeurt aan ons vandaag; mensen ontmoeten elkaar: autochtoon en allochtoon, christen en moslim, rijk en arm, man en vrouw, jong en oud, ziek en gezond, legaal en illegaal, hetero en homo (of wat voor geaardheid ook), zwart en blank. Het is de geest van Pinksteren, de geest van Christus, die ons samen brengt en ons elkaar doet verstaan.